

sine falske Toner bæve og hendø paa en saa kunstfærdig Maade, at Per blot ønskede, han kunde holde sig for Ørene. Hofjægermesterinden sad med Haanden blidt under Kinden og saae ud gennem Vinduet med et uigennemtrængeligt Kvindesmil.

*

*

*

Der gik nu et Par Dage for Per i hyggeligt Samliv med Herregaardens Beboere. Hofjægermesteren var stadig i højt Humør og viste ham rundt paa sin Ejendom, »den bedst drevne Gaard nord for Kongeaaen«, som han bestemt erklærede. I Selskab med Damerne foretog Per om Eftermiddagen Køreture i den smukke Omegn, og desuden gjorde han Smaaudflugter paa egen Haand eller sammen med Forvalteren, en ung Mand i hans egen Alder.

Om sit Forhold til Jakobe talte han saa lidt som muligt, hvad hurtigt blev bemærket af Hofjægermesterinden, der herefter slet ikke berørte den Sag. Om sin Moder og om den egenlige Anledning til sin Jyllands-Udflugt vogtede Per sig ligeledes for at tale, saalænge han endnu troede de to Damer hildede i den fortvivlede Indbildning om hans hemmelighedsfulde Oprindelse. Det varede dog ikke længe, før det gik op for ham, at i det mindste Hofjægermesterinden maatte have skaffet sig Underretning om hans Familjeforhold, og han kunde forstaa, at hun havde sine Oplysninger fra